

Vegem:

En primer lloc, és significatiu que a D. Cristóbal, a l'hora de personalitzar-lo, no és necessària la cita dels seus cognoms. En qualsevol de les professions cridem mestre a qui posseïx els coneixements suficients i sobrants per a practicar-los i els utilitza correctament en el moment just. I així succeïa en la pràctica del magisteri, que resultava ser magistral. D. Cristóbal no necessitava llibre per a la pràctica de les classes. Del seu bagul de la intel·ligència i la saviesa, que és la memòria, treia amb seguretat i precisió els coneixements abans emmagatzemats que anava comunicant als seus alumnes. Era, doncs, un verdader mestre, posseïdor de no escassos coneixements, i que els exhibia en el moment just, sense oblit i sense confusions.

D. Cristóbal era, a més, un docent eficaç sense cap dubte; el propòsit de qualsevol persona ocupada a ensenyar és transmetre els seus coneixements a altres, i, per això molts se senten fracassats en el seu treball i dedicació quan no ho aconseguen.

D. Cristóbal, en termes generals, no forma part del cercle dels que patixen eixe tipus de fracàs. Comunicava els seus coneixements com quelcom portador de vida. Per això eren acollits i assimilats pels seus alumnes. D'ací que la seua professió, exercida com una vocació, va resultar ser d'una docència eficaç i era un docent que transmetia realment ciència i saviesa.

En tercer lloc, cal celebrar que va ser un pedagog qualificat i excel·lent. Labor dels mestres és comunicar coneixements i, al mateix temps, anar formant i desenvolupant el poder intel·lectual dels alumnes, és dir, fer-los créixer en capacitat de comprendre i jutjar els elements culturals amb què dirigir i canalitzar la comprensió de la seua vida, per a fer-se més útils en la societat que els acull en les seues entranyes.

Podria ser cert, per tant, que arran de les paraules avantdites, s'haguera pogut escriure un epitafio que resara en el seu nínxol mortuori: Ací descansa en pau un verdader mestre, un docent eficaç i un qualificat pedagog.

Tals i tan grans van ser les qualitats i mèrits del senyor Don Cristóbal, segons el criteri emocionat de no pocs dels seus alumnes. Per això, com la millor flor que pot cultivar-se en el cor dels bennascuts és la gratitud, a l'hora de traspuar els seus aromes per la nostra boca, com qui no ho fa, però amb energia i gratitud, confessem la nostra veritat emocionats i diem una de les paraules més boniques del nostre diccionari:

Gràcies, Don Cristóbal!!

Familiars i alumnes de Don Cristóbal

